

SENSE SIMBOLISME

El director de la banda municipal és tan corpulent que ocupa mitja plaça. Quan estén el braç tots els nois del poble allarguen les mans per fer-hi tombarelles com a la barra fixa. Però criden molt i el director s'enfada. El director és un home singular: creu que la gent hi acut per la seva orquestra i que el poble aplaudeix els grans autors. Aleshores s'irrita per qualsevol soroll, i els algutzirs fan callar els ocells i tanquen les fonts. Però la música de banda, en el silenci, és impura. Els grans músics encara no s'han adonat que llurs composicions són per a acompanyar només, discretament, el brogit inharmònic del veïnat aplegat a la festa. Sense cavallets, enamorats, sac de gemecs i piules, què seria, oh grans mestres, la vostra obra?

Un dia vam pintar un teló de fons que representava una casa amb dues finestres ovalades i la vam penjar a la plaça de manera que se'n menjava una quarta part. Ens hi vam amagar al darrere tot de nois i noies. A mitja simfonia de Haendel el teló, al mateix moment que jo pessigava l'anca de Gertrudis, va caure i vam restar en descobert. Gertrudis va fer un xiscler enjogassat. La banda va parar en sec. Mai cap compositor no ha escrit ni escriurà una nota equivalent al crit de Gertrudis llançat, a mitjanit, a plaça oberta.

El director, convertit en un Ogre de Gustau Doré, ens empaità terriblement amenaçador, carrer avall. Com dues ales verdes se'ns obriren misteriosament les portes de casa la cotillaire i ens refugiàrem darrere l'espectre sedós d'un maniquí.

En desvetllar-nos teníem entre mans, desinflat i a trossos, un esfèric de paper amb la vera efígie del director de la banda.

J. V. Foix

Diari 1918 (primers fragments)